

kun yttre Gaab om, at det høie Thing vil gaac med Udvalget i; dets Indstilling for Dieblikket.

Det er ganske rigtig bemærket af den høitærede Indenrigsminister, at Loven om Stamstutteriets Nedlæggelse ikke er kommen videre end, at den her i Thinget ved 2den Behandling har faaet et stort Fleertal for sig; men det forekommer mig dog, at den høitærede Minister har tillagt denne Omstændighed for liden Vægt i sin Bedømmelse af Forholdet. Jeg vil bede den høitærede Minister at erindre, at det ikke er nogen ny Sag, som kommer styrkende med Døren ind i Huset, og som man paa en eller anden Maade formaaer Thinget til at give sit Bifald til; nei, det er en meget gammel Sag. Man vil erindre, at man i 1852 meget tvivlende gik ind paa at gjøre endnu et Forsøg paa at faae noget Godt ud af dette Stutteri, og alle de vægtigste Stemmer i Thinget yttrede sig dengang med stor Bestemthed om, at hvis dette Forsøg ikke maatte lykkes, burde man nedlægge det hele Etablissement. Forsøget viste sig ikke lykkeligt, men alligevel besluttede Rigsdagens Fleertal i 1861—62 sig endnu engang til at søie Regjeringen i at gjøre endnu et Forsøg. Det forekommer mig efter Alt, hvad der er fremkommet, og endogfaa efter de Ytringer, som vi have hørt af den høitærede Minister, at det er klart, at dette Forsøg paa det fuldstændigste er bristet. Allerede forrige Aar var jo et meget stort Fleertal her i Thinget for at afflasse hele Stamstutteriet, og det lod sig kun bevæge til at beholde det endnu et Aar under den Forsættning, at hvis Thinget ikke skulde kunne sætte sin Villie igjennem ligeoverfor Regjeringen, vilde man nægte enhver Bevilling til Stamstutteriet paa Finantsloven. Man kan vel ikke forudsæe Lovens Skæbne paa de to andre Stadier, som det har at gennemgaae, men man maa betænke, at vi ikke kunne gjøre andet end, hvad vi finde at være det Rette, og derefter overlade Lovforslagets Skæbne til, hvad der senere kan komme. Men jeg beder den ærede Minister erindre, at selv om et Lovforslag, som har et stort Fleertal for sig i dette Thing, er af den Natur, at det ikke finder Bifald paa andre Steder, saa har dette Thing det jo be-

standig i sin Magt at sige Nei til Pengene, og dette er Hovedsagen. Vi have en meget ringe Magt til at sætte Lovforslag igjennem, men vi have en meget stor Magt til at forhindre en Udgift, og vi kunne godt finde os i, at et hvilket som helst Stutteri bliver bibeholdt, naar vi blot blive frie for at hve Penge dertil. Sagen er nu kommen saa vidt, at alle de Herrer, som i tidligere Aar have meent, at der skulde forsøges, og forsøges endnu yderligere, ere gaaede over til den modsatte Mening; hvad der først var et Mindretal, er nu blevet til et overveiende Fleertal. Jeg haaber, at man vil indsee, at det i det Hele taget er en rigtig Forholdsregel, der er foreslaaet ved det ofte omtalte Lovudkast, og at man med Fasthed vil blive ved den Beslutning, der nu gjentagende Gange er tagen her i Thinget.

Indenrigsministeren: Det er ganske vist ikke noget Nyt, der er fremkommet i dette Thing derved, at den ærede Taler, der sidst havde Ordet, har indbragt Forslag om Nedlæggelse af Frederiksborg Stamstutteri; dette Thing er vistnok fuldstændig fortrolig med denne Tanke. Mig bekendt har imidlertid et saadant Forslag ingensinde været discuteret i det andet Thing; der er det noget fuldstændig Nyt. Jeg drister mig ogsaa til at paastaae, at det er noget Ualmindeligt at ville slutte eenfaldigt fra en Stemning i dette Thing til, om et Lovforslag overhovedet lader sig gennemføre eller ikke, og det navnlig et privat Lovforslag. Den høitærede Taler havde sikkert ikke behøvet at erindre mig om, at det staaer i dette ligesaavel som i det andet Things Magt at nægte en Bevilling paa Finantsloven; men jeg tillader mig at henstille til den ærede Talers Overveielse, hvad Følgen vilde blive, ikke i dette forholdsvis ubetydelige Tilfælde, men i Almindelighed, dersom dette og det andet Thing vilde forstaae og benytte deres Bevillingsret og Afkebevillingsret paa den Maade, at de nægte de Summer, der vare forudbne til Udførelsen af Foretagender, der ere bestemte ved særlige Love. Dersom det Princip, som den ærede Taler synes at ville gjøre sig til Talsmand for, nemlig at fremtvinge Ophævelsen af Foranstaltninger, der ere hjemlede i